

پایش تغییرهای تراز آبی در دریاچه هامون، مبتنی بر تحلیل سری زمانی تصاویر سنجش از دوری

محمد شریفی کیا*

استادیار گروه سنجش از دور و GIS، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

پذیرش: ۸۹/۱/۱۶

دریافت: ۸۸/۱۲/۲۳

چکیده

هامون، مهم‌ترین پهنه آبی داخلی ایران، در ناحیه بیابانی سیستان جای دارد و زیرساخت مناسبی را برای آن فراهم آورده است. در سیستان، حیات وابسته به هامون است و اهمیت این دریا در تمام ساختارهای زندگی مردم منطقه مشهود است. به علت اهمیت فراوان هامون، مسائل و نارسایی‌های آن نیز مهم است و توجهی دوچندان را طلب می‌کند. حفظ عرصه‌های آبی هامون و پایش دگرگونی‌های آن، از جمله این الزام‌ها است. این تحقیق با هدف پایش تغییرهای تراز آبی در هامون، از طریق تحلیل سری زمانی داده‌های ماهواره‌ای و پی‌جویی علل و عوامل ایجابی آن انجام شده است. بدین منظور، سری زمانی تصاویری را که دارای مشابهت زمانی‌اند، از سنجنده‌های MSS, TM & ETM+ ماهواره Landsat، در یک دوره سی ساله، با هدف آشکارسازی تغییرهای تراز آبی پردازش کردیم؛ سپس با استفاده از عملیات پیمایشی مبتنی بر جمع‌آوری نقاط کنترل زمین (GCP) از بستر خشکیده دریاچه، اندازه‌گیری مستحقات درون دریاچه و جمع‌آوری دیگر داده‌های میدانی؛ و به‌منظور تعیین مقدار تغییر در تراز آبی و تعیین علت‌های شکل‌گیری آن، یافته‌ها را بازپردازش و تحلیل کردیم. نتایج به‌دست آمده از این بررسی‌ها، تغییر در عرصه‌های آبی هامون را - که به زیان بخش ایرانی (هامون صابری) و به نفع بخش افغانی (هامون پوزک) است - تأیید می‌کند. مقایسه عرصه‌های آب‌گیری‌شده هامون در دو مقطع زمانی ۱۳۵۵ و ۱۳۸۴ با ارتفاع آبی برابر، و بهره‌گیری از قانون ظروف مرتبط، مؤید کاهش مساحت دریاچه به ۳۵۷ کیلومتر مربع (۱۰.۶٪-) است. توزیع فضایی این کاهش، یکسان نبوده و

در بخش ایرانی آن (هامون هیرمند)، ۷۷۷ کیلومتر مربع از عرصه آبی کاسته شده است؛ در حالی که عرصه جدیدی به مساحت ۴۹۲ کیلومتر از بخش‌های غیرآب‌گیر هامون پوزک در افغانستان، آب‌گیر شده است. پویش علل و عوامل شکل‌گیری این رویداد، تغییر در بستر هامون از طریق افزایش ارتفاع را تأیید می‌کند که حاصل از انباشت رسوب‌های بادی به واسطه احداث موانع در مسیر حرکت طوفان‌های شن است. این موانع با هدف‌های عمرانی (جاده و دیوار ساحلی) احداث شده‌اند؛ اما بی‌توجهی به مسائل زیست‌محیطی در احداث آن، تبعاتی مانند جلوگیری از حرکت طوفان‌های شن و انباشت آن در بخش‌های جنوبی هامون را به دنبال داشته است.

واژه‌های کلیدی: تصاویر ماهواره‌ای، تراز آبی، هامون، سیستان، زابل.

۱- مقدمه

آب، این مایع حیات‌بخش، در نواحی خشک ارزش و اعتباری دوچندان دارد؛ به طوری که در برخی نواحی ایران، یگانه عامل دوام استقرار جمعیت، دسترسی به میزان مناسبی از آب است. منطقه با سابقه و توانای سیستان از جمله این نواحی است که دارایی گذشته و توشه آینده‌اش تنها به آب دریافتی از رودخانه هیرمند و امکان ذخیره‌سازی آن در دریاچه هامون وابسته است. تجربه تلخ خشکیدن طولانی‌مدت این منابع آبی در سال‌های ۱۳۷۹ - ۱۳۸۰ و تعدیل مکرر آن در سال‌های دهه اخیر، هشدار است جدی برای توجه افرون‌تر به رفتارهای آب‌شناختی^۱ رودخانه هیرمند و دریاچه هامون، کم‌توجهی به این موضوع مهم ممکن است جبران‌ناپذیر باشد و ناحیه‌ای با پیشینه تحسین‌برانگیز و جایگاه انکارناپذیر در نظام اقتصادی-اجتماعی و سیاسی آینده، را به کام بحران فروکشد. از آنجا که آب دریاچه هامون و رودخانه هیرمند، عامل بقا و حیات در ناحیه سیستان به‌شمار می‌آید، هرگونه تغییر در این منبع حیاتی، مهم است و می‌تواند بر وضع زیست‌محیطی، اقتصادی، اجتماعی و حتی امنیتی ناحیه اثرهای زیادی بر جای گذارد. تغییر در تراز آبی دریاچه، از جمله مواردی است که می‌تواند به از دست دادن پهنه‌های آبی دریاچه و سرانجام، ایجاد بحران زیست‌محیطی در سطح کوچک محلی (مساحت آب‌گیری نشده دریاچه) و همچنین سطح کلان ناحیه‌ای (تأثیر بر وضع زیست و فعالیت)

1. Hydrologic

بینجامد. چنین رویدادی به معنای ازدست دادن عرصه‌های آب در یک بخش و افزایش آب و عرصه‌آبی در بخش دیگر است و می‌تواند منشأ بسیاری از دگرگونی‌های زیست‌محیطی در اکوسیستم شکننده ناحیه شود و خطرهای فراوانی را به دنبال داشته باشد.

اهمیت منابع آبی در این ناحیه؛ به پژوهش و مطالعه درباره دگرگونی‌های آب‌شناختی و آبریخت‌شناختی^۱ اعتبار و ضرورتی دوچندان بخشیده است. امروزه، فناوری‌های جدید دریچه‌های نوینی از پژوهش را به روی این عامل حیات در ناحیه گشوده و زیرساخت مناسبی را برای برخی پژوهش‌ها در اوضاع خاص اعتباری موجود، فراهم آورده است. برپایه چنین اهمیت و قابلیت، بررسی تغییرهای تراز و عرصه‌آبی در دریاچه هامون و تبیین علت‌های شکل‌دهی آن، ضرورتی اجتناب‌ناپذیر به‌شمار می‌آید. بی‌توجهی به این مسئله ممکن است منشأ زیان‌ها و دگرگونی‌های نامناسبی در ناحیه شود و اکوسیستم بسیار شکننده و آسیب‌پذیر آن را به سمت ناپایداری افزون‌تر سوق دهد.

پژوهش حاضر مبتنی بر چنین دیدگاهی و با هدف پایش^۲ و اندازه‌گیری تغییرهای تراز آبی در دریاچه هامون از طریق سری زمانی تصاویر ماهواره‌ای و پیمایش‌های میدانی انجام شده و هدف از آن، معرفی اثرها و خطرهای ناشی از این تغییرها و نیز تبیین علت‌های ایجابی و معرفی راه‌کارهای تعدیل آنهاست.

۲- ناحیه مورد مطالعه

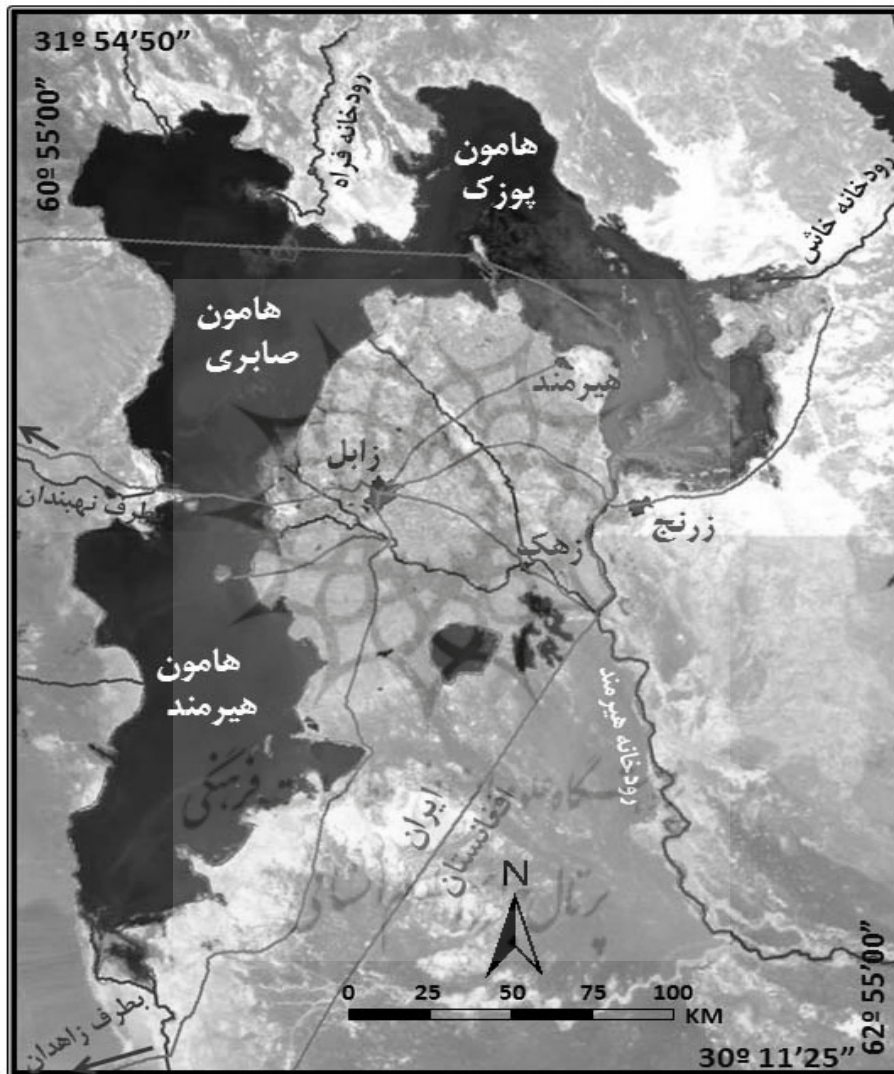
۲-۱- سیستان

ناحیه سیستان به شکل یک برون‌زدگی مثلثی در شرق کشور، بر روی نقشه‌های موضوعی دیده می‌شود. این منطقه، مطابق محدوده انتخاب‌شده بر روی تصاویر، در موقع ریاضی $30^{\circ}45'00''$ تا $31^{\circ}30'00''$ عرض شمالی و $60^{\circ}51'00''$ تا $62^{\circ}50'00''$ طول شرقی قرار گرفته و مساحت تقریبی اش پانزده هزار و ۱۹۷ کیلومتر مربع است (شکل ۱). جمعیت ایرانی ساکن در

1. Hydro- Morphologic
2. Monitoring

این ناحیه، چهارصد هزار نفر گزارش شده که در سه منطقه شهری (زابل، زهک و هیرمند) و ۹۰۸ نقطه روستایی زندگی می‌کنند (Miri, et.al 2007:101).

شکل ۱ موقعیت ناحیه مورد مطالعه (تصویر ماهواره‌ای باندهای 123، Landsat 7)

این ناحیه به علت بارندگی اندک سالانه - حدود ۶۱ میلی‌متر (Jamalizadeh .et.al,2008: 513) - در زمره نواحی خشک و بیابانی ایران قرار دارد. از نظر زمین‌شناسی، ناحیه سیستان بخشی از بلوک هلمند است که قسمت عمده آن در افغانستان قرار دارد. بهینه‌امروزی سیستان و به‌ویژه چاله هامون موید، یک فروافتادگی تکتونیکی حاصل از عمل‌کرد گسل هریرود در غرب و گسل چمن در شرق است. دشت سیستان و قسمت‌های شرقی آن در افغانستان، یعنی دلتای هیرمند، در آخرین دوران زمین‌شناسی، در اثر انباشته شدن رسوب‌ها و آبرفت‌های حاصل از آب‌های جاری، به‌ویژه هیرمند پر شده و به شکل کنونی درآمده است (پورکرمانی و زمردیان، ۱۳۶۷: ۱۰۳؛ ولایتی و میری، ۱۳۸۵: ۱۰۴، نوری، ۱۳۷۵). اقتصاد سیستان به میزان زیادی به آب هیرمند، هامون و نزارهای آن وابسته است. فعالیت‌های کشاورزی مانند کشت آبی مبتنی بر آب هیرمند، ماهی‌گیری در هامون، چرای دام، و تهیه سوخت و مصالح اولیه برای صنایع دستی به کمک نزارهای هامون، از جمله اساسی‌ترین کاربردهای اقتصادی هامون برای سیستان است (عمرانی و اسماعیلی، ۱۳۸۵: ۲؛ بریمانی، ۱۳۸۰: ۲۰۹/افشار سیستانی، ۱۳۶۸: ۴۴؛ Meijer, 2006:1; Miri et.al) 2007: 101). امروزه با وجود موهبت‌های اقتصادی هامون، ناحیه سیستان همچنان منطقه‌ای محروم و دارای میزان زیاد بیکاری (۲۱٪) و انبوهی از مشاغل غیرقانونی است. مهاجرپذیری از کشور همسایه و مهاجرفرستی به دیگر نقاط ایران و... در این ناحیه بسیار شایع است (Dahmardeh et.al, 2009: 799).

۲-۲- دریاچه هامون

دریاچه هامون تنها دریاچه در شرق ایران است که رودخانه هیرمند - که از ارتفاع ۵۲۰۰ متری غرب کوه یغمان در شصت کیلومتری باختر کابل در کشور افغانستان سرچشمه گرفته - آن را مشروب می‌کند (پایلی‌یزدی و جلالی، ۱۳۷۴: ۱۰۹). رودخانه‌های خاش در شمال شرق، فراه در شمال و نیز رودخانه‌های فصلی بخش غربی - بیشتر در خراسان جنوبی - در آب‌گیری هامون نقش دارند (Gleick: 1993). حداکثر مقدار آورد (دبی) رودخانه هیرمند در زمان سیلابی، ۱۷۰۰ تا ۲۰۰۰ مترمکعب در ثانیه برآورد شده است. این میزان در زمان خشک‌سالی به صفر می‌رسد. به‌طور کلی، مساحت دریاچه‌ها در سال‌ها و ماه‌های مختلف، بسیار متغیر است. در بیشتر نوشته‌های متأخر، مساحت کل دریاچه‌ها حدود ۵۲۰۰ کیلومتر مربع تخمین زده شده است؛ اما بر مبنای بررسی‌های

اطمینان، این میزان حداکثر حدود ۴۸۰۰ کیلومتر مربع است (ضیا توانا، ۱۳۷۱: ۸۴). برپایه بررسی‌های انجام‌شده در این تحقیق، حداکثر مساحت هامون‌های سه‌گانه طی ۳۳ سال گذشته (۱۳۵۵-۱۳۸۸) برابر با ۴۸۳۴ کیلومتر مربع و مربوط به سال ۱۳۶۹ می‌باشد (شکل ۲). مساحت متوسط عرصه‌های آب‌گیرشده در یک سال آبی، در طی دوره زمانی ذکر شده حدود ۳۲۰۰ کیلومتر مربع بوده است. عمیق‌ترین نقطه دریاچه در بالاترین تراز آب، دارای عمق ده متر است و عمق متوسط آن حدود پنج متر می‌باشد (لشکری‌پور و غفوری، ۱۳۷۸). هامون به واسطه واقع شدن در عرصه‌های بیابانی ایران، ارزشی دوچندان دارد و با نقش‌آفرینی خاص، اکوسیستم ویژه‌ای را شکل داده است. عرصه‌های آبی کم‌عمق، باتلاق‌ها و نزارها، حیات وحش، آب‌زیان، پرندگان و ... از جمله ویژگی‌های بارز این اکوسیستم و درنهایت، از تفاوت‌های اصلی آن با اکوسیستم‌های پیرامونی است. در عین حال، متغیرهایی چون تبخیر پتانسل بالا - حدود ۴۲۰۰ میلیمتر در سال (سعادت‌خواه، ۱۳۸۲) - نوسان شدید در آورد سالانه هامون، تغییر در عرصه‌های آب‌گیری شده و ... در ناپایداری و خطرآفرینی این اکوسیستم نقش دارند و آن را بسیار شکننده کرده‌اند. در تاریخ ۲۳/۶/۱۹۷۵، تالاب بین‌المللی هامون به وسعت پنجاه‌هزار هکتار با شماره 21R007 ثبت شده است (کهرم و نجفی، ۱۳۷۹).

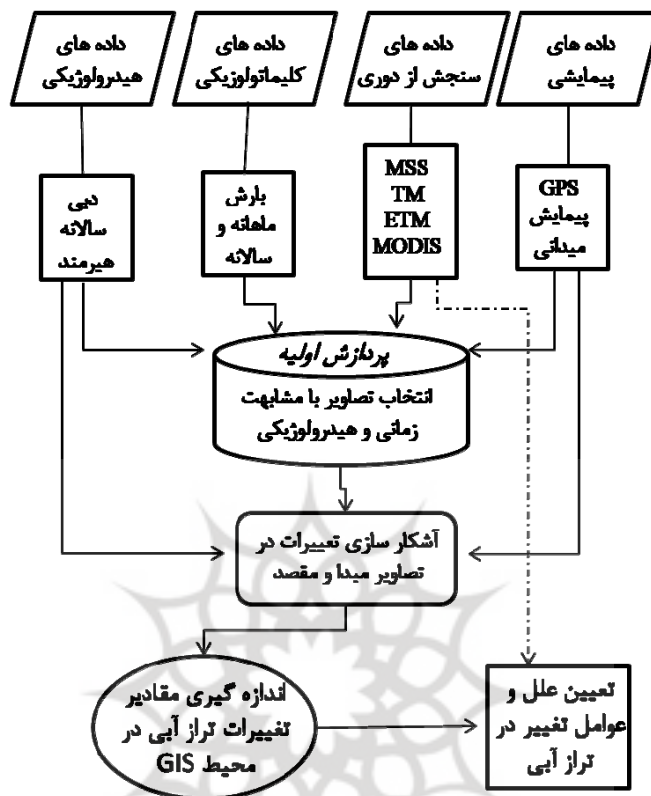
۳- داده‌های مورد استفاده و روش تحقیق

پژوهش حاضر، مبتنی بر روش استقرایی و تحلیل علت و معلولی است. به سبب وجود نوسان فراوان در مقادیر ماهانه و سالانه آب تخلیه‌شده در دریاچه هامون، انتخاب دو مقطع زمانی (ماه) با تفاضل مناسب (سال) و مقادیر آب دریافتی یکسان برای سنجش تغییرهای تراز آبی و مساحت عرصه‌های آب‌گیری‌شده، به آسانی میسر نیست و به روشی خاص نیاز دارد. بدین منظور نخست مجموعه داده‌های سنجش از دوری را از ماهواره Landsat و سنجنده‌های TM، MSS، ETM+، مربوط به سال‌های ۱۹۷۶م/۱۳۵۵ ش تا ۲۰۰۹م/۱۳۸۸ ش برگزیدیم؛ پس از اصلاح هندسی در محیط نرم‌افزاری و فراهم کردن امکان هم‌نهادسازی^۱ تصاویر، آنها را با هدف تعیین و انتخاب تصاویر دارای ویژگی‌های مناسب برای این تحقیق، مورد پردازش اولیه قرار دادیم؛ به کمک

1. Superimposed

یافته‌های این مرحله و همچنین داده‌های آب‌شناختی و اقلیم‌شناختی^۱ تهیه‌شده برای دوره زمانی یادشده، تعیین رژیم آبی هامون و گروه‌بندی سال‌های ترسال، خشک‌سال و معمولی میسر گردید؛ سپس از طریق مقایسه ماه‌های دارای حداکثر مقادیر از عرصه آبی آشکارشده در تصاویر مربوط به هر یک از سه گروه سال، تصاویر گرفته‌شده در بازه زمانی ۱۱۰ تا ۱۴۰ روز سال میلادی (اوایل فروردین تا اوایل اردیبهشت) را به‌عنوان تصاویر دارای مقطع زمانی (ماه) مناسب برای سنجش تغییرهای تراز آبی انتخاب کردیم؛ پس از آن، برای تعیین تراز و عرصه آبی هامون در سال مبدأ و مقایسه آن با سالی دارای ویژگی‌های آب‌شناختی، اقلیم‌شناختی و آورد آبی مشابه برای تعیین مقادیر تغییرها، سال ۱۹۷۶ م/ ۱۳۵۵ ش را به‌عنوان سال آبی معمولی برگزیدیم و تصویر MSS گرفته‌شده در ماه آوریل را تحلیل کردیم. بر روی این تصویر، تعدادی از نقاط^۲ بیانگر تراز آبی و عرصه آب‌گیرشده دریاچه در ارتفاعی از آب دریاچه را تعیین کردیم و علامت گذاشتیم که در آنها، اتصال بین سه قسمت هامون و برقراری تراز آبی یکسان مبتنی بر قانون ظرف مرتبط فراهم بود؛ سپس ویژگی‌های آن را از طریق بررسی‌های میدانی و پیمایشی (اندازه‌گیری به‌کمک GPS) تعیین و به‌عنوان نقاط مرجع تراز آبی به نظام پردازشگر معرفی کردیم، در مرحله بعد، برای استخراج تغییرهای تراز آبی و سنجش امکان آب‌گیری عرصه‌های محصور توسط نقاط مرجع در سال مقصد، این نقاط را به تصاویر مربوط به سال‌های دارای مشابهت آب‌شناختی و اقلیم‌شناختی دلالت دادیم؛ در آخرین مرحله، پس از تعیین تغییرهای تراز آبی، علت‌های شکل‌گیری مسئله را به‌کمک شیوه‌های آشکارسازی دگرگونی‌ها در محیط نرم‌افزاری ERDAS & ENVI بین تصویر مبدأ (۱۳۵۵) و مقصد (۱۳۸۴) پی‌گرفتیم و از طریق عملیات میدانی و پیمایشی، آن را کنترل و اعتبارسنجی کردیم (شکل ۲). در این پژوهش، علاوه بر منابع داده‌ای یادشده از داده‌های سنجنده MODIS از ماهواره TERRA، که در ژانویه ۲۰۱۰ گرفته شده است- و تصویر ETM+ Landsat مربوط به ژوئیه ۲۰۰۹، برای تعیین جهت و مسیر حرکت طوفان‌های حمل‌کننده ماسه، استفاده کرده‌ایم. نقشه‌های موضوعی، منابع کتابخانه‌ای، اسناد و مدارک قابل دسترسی در محیط اینترنت، داده‌های ایستگاه هواشناسی زابل و آمارهای آورد آبی رودخانه هیرمند از دیگر منابع مورد استفاده در این تحقیق است.

1. Climatologic
2. Benchmark

شکل ۲ نمودار مراحل انجام کار

۴- یافته‌های تحقیق

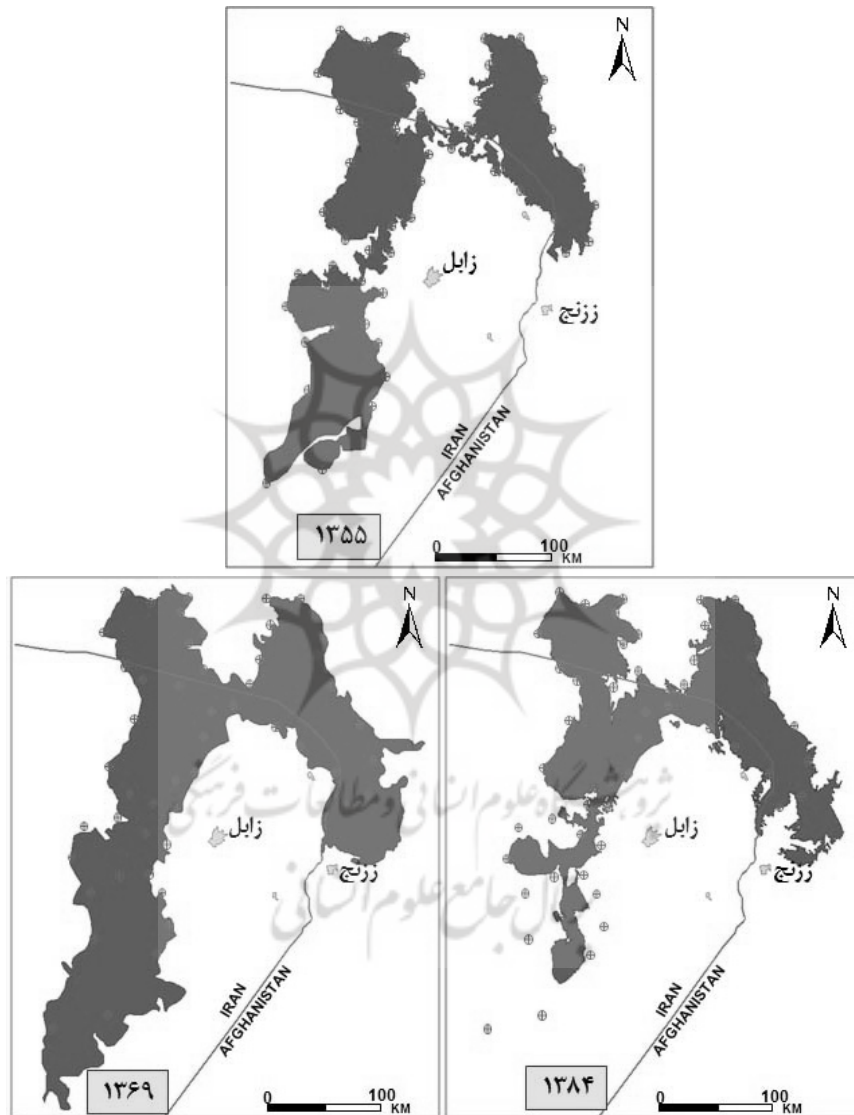
برپایه قانون عمومی ظروف مرتبط، چنانچه از طریق افزایش سطح آبی (ارتفاع آب)، شرایط برای اتصال آب سه بخش دریاچه (هامون پوزک، صابری و هیرمند) فراهم آید، محدوده‌ها و عرصه‌های آب‌گیری شده از تراز ارتفاعی یکسانی برخوردار خواهند شد؛ به بیان دیگر، در شرایط تراز آبی برابر در دو دوره یا زمان مشاهده، محدوده و مساحت آب‌گیری شده دریاچه در هر سه قسمت، متشابه و برابر خواهد بود. چنین قانونی، ثابت در عرصه‌های آب‌گیری شده دریاچه هامون در تراز آبی یکسان را بین سال‌های مختلف تأیید می‌کند؛ بدین‌سان که عرصه

آب‌گیری شده در یک تراز آبی مشخص در حد فاصل بین آغاز و پایان یک دوره خشکی بستر باید بدون تغییر باشد؛ در غیر این صورت، هرگونه تغییر در عرصه آب‌گیری شده در دو فاصله زمانی مشخص، متأثر از عوامل دیگری خواهد بود. این عوامل به افزایش ارتفاع بستر و در نتیجه آب‌گیری نشدن بخشی از عرصه دریاچه منجر می‌گردد که قبلاً در همان تراز آبی قابلیت آب‌گیری داشته است.

مقایسه مساحت عرصه‌های آب‌گیری شده در دریاچه‌های سه‌گانه هامون در دو مقطع زمانی ۱۳۵۵ ش/ ۱۹۷۶ م و ۱۳۸۴ ش/ ۲۰۰۵ م تغییر در محدوده آب‌گیر شده در یک تراز آب برابر را تأیید می‌کند. یافته‌های این مرحله نشان می‌دهد که سطح آبی هامون در مقطع پایه (۱۳۵۵) به سبب حاکمیت وضع اقلیمی مناسب، نسبتاً مطلوب می‌باشد و بیشتر عرصه‌های دریاچه آب‌گیر شده است. نقاط مبنا و مرجع نیز برمبنای این تراز آبی تعیین و ثبت شده‌اند (شکل ۳ - نقاط قرمز). در دهه بعد، به واسطه کاهش آورد آبی هیرمند در اثر ساخت دو سد مخزنی کجکی و ارغنداب، واقع در شمال و شمال شرقی شهر قندهار افغانستان (UNEP, 2006: 12) و نیز تغییر در وضع اقلیمی و خشک‌سالی نسبی در برخی سال‌ها (۱۳۸۴-۱۳۸۵)؛ مقایسه سطوح آب‌گیری شده چندان میسر نگردید. سال‌های یاپانی دهه هشتاد و آغاز دهه نود، دوره ترسالی سیستان و پرآبی هامون است. در این دوره، به سبب سیل ویرانگر سال ۱۳۶۹ ش/ ۱۹۹۰ م سطح آب‌گیری شده هامون به حداکثر رسید و ارتفاع آب از بیشتر نقاط مشاهد فراتر رفت (شکل ۳). در سال‌های پایانی این دهه، روند معکوس شد، میزان آب به شدت کاهش یافت و هامون به مدت طولانی (۱۹۹۹ تا ۲۰۰۳) خشکید. آشکارسازی بر روی تصاویر TM نشان می‌دهد که در سال‌های ۱۳۷۹ و ۱۳۸۰، یک دوره خشکی مطلق بر دریاچه حاکم بوده است. البته بارندگی‌های نسبتاً مناسب در سال ۱۳۸۲ ش/ ۲۰۰۳ م وضع را در مقایسه با سال‌های قبل تا حدودی بهبود بخشید؛ اما به سبب آورد آبی اندک هیرمند، نتوانست تحول اقلیمی مناسبی در ناحیه صورت گرفت و بارش سالانه بیش از ۱۵۰ میلی‌متر زمینه را برای آب‌گیری دوباره هامون و احیاء عرصه‌های آبی آن فراهم آورد. هم‌نهادسازی تصاویر تهیه شده در این سال (۱۳۸۴) با سال پایه (۱۳۵۵) و همچنین دلالت نقاط مرجع بر عرصه آبی این سال، روشن کرد که به دلیل ارتفاع یکسان آب دریاچه، نقاط مبنا تراز آبی یکسانی در این دو سال معرفی

می‌کنند. این مسئله امکان مقایسه تراز آبی و ارتباط آن با سطوح آب‌گیر شده در هر سه بخش هامون را در یک بازه زمانی تقریباً سی‌ساله فراهم آورد (شکل ۳).

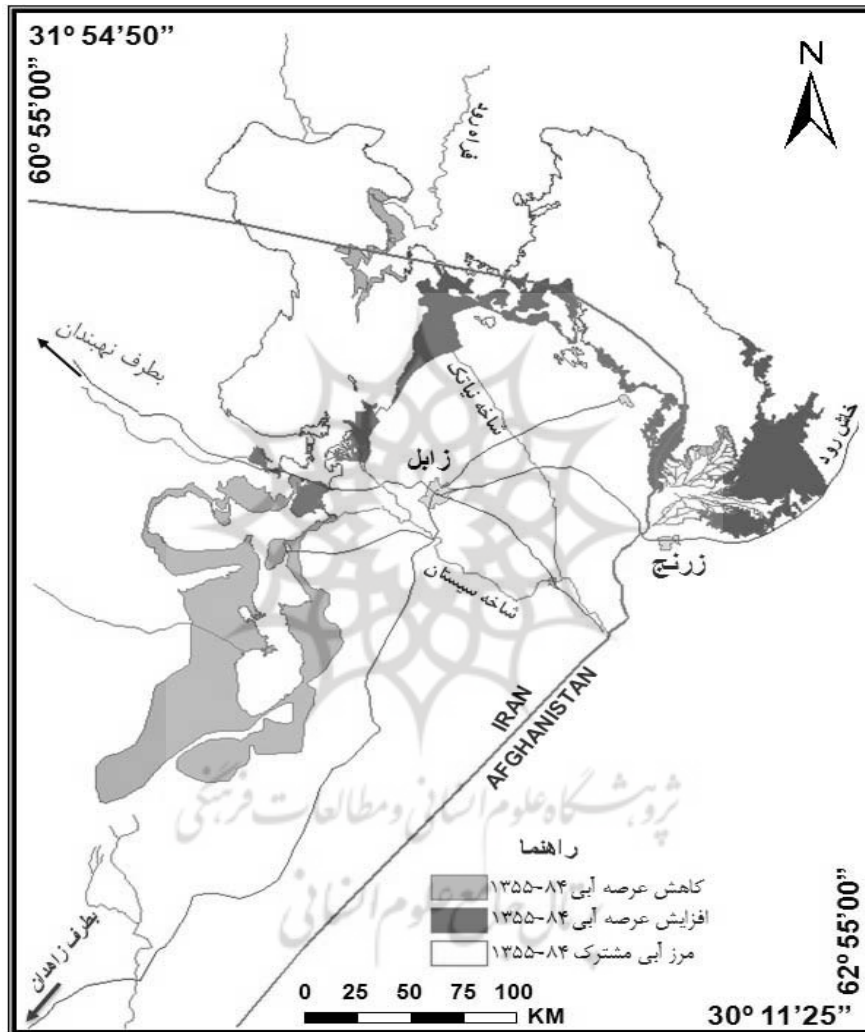
شکل ۳ تغییرهای تراز آبی به نسبت نقاط مبنا در سه دوره مشاهده ۱۳۵۵-۱۳۸۴

بر پایه تصاویر مربوط به این دو مقطع (۱۳۵۵ و ۱۳۸۴)، نقشه‌های برداری از پهنه‌های آب‌گیری شده تولید گردید. مقایسه مساحت عرصه‌های آبی در این دو مقطع نشان می‌دهد که با وجود یکسان بودن ارتفاع آب بر اساس نقاط مبنا، (خطوط قرمز در شکل ۴)، تراز و عرصه آبی در برخی قسمت‌های دریاچه تغییر کرده است؛ به طوری که بخش‌هایی از دریاچه، که در تراز آبی حاصل از ارتفاع آبی یکسان با زمان مشاهده قبلی (۱۳۵۵) آب‌گیر بودند، در زمان مشاهده دوم، امکان آب‌گیری نیافتند (رنگ قهوه‌ای در شکل ۴). برعکس، نواحی‌ای که در همان ارتفاعی آبی در زمان مشاهده مبدأ غیرآب‌گیر بودند، در زمان مشاهده دوم (مقصد) به عرصه‌های آبی تبدیل شده‌اند (رنگ آبی در شکل ۴). شکل‌گیری عرصه‌های مختلف آب‌گیری برای هر بخش از هامون‌های سه‌گانه، در وضعیت کم‌آبی و استقلال آبی دریاچه‌ها تا حدودی طبیعی است؛ اما واقع شدن آن در حالت اتصال این سه بخش به یکدیگر به سبب افزایش ارتفاع آب، مغایر با قوانین فیزیکی (قانون ظروف مرتبط) و ناشی از عوامل ریخت‌شناختی^۱ (تغییر در بستر) است. بررسی‌های افزون‌تر نشان می‌دهد که با وجود شکل‌گیری تراز آبی یکسان برای بخش‌های زیادی از شمال و شمال شرقی دریاچه، مساحت آب‌گیری شده آن از ۳۳۵۲ کیلومتر مربع در سال ۱۳۵۵ به ۲۹۹۵ کیلومتر مربع (۱۰.۶٪-) در سال ۱۳۸۴ کاهش یافته است؛ به بیان دیگر، ۳۵۷ کیلومتر مربع از مساحت دریاچه کاسته شده است. پویای تغییر هندسی ایجاد شده در شکل دریاچه از طریق هم‌نهادسازی لایه‌های مختلف نشان می‌دهد که؛ مرزهای زمانی دریاچه در بیشتر نواحی شمالی و شرقی با یکدیگر منطبق است و تغییری در آن روی نداده است؛ در حالی که محدوده دریاچه در جنوب غرب (جنوب هامون هیرمند در ایران) و جنوب شرق (جنوب هامون پوزک در افغانستان) دو مرز زمانی متفاوت را نشان می‌دهد. در بخش غربی، مرز آبی دریاچه به طول متوسط سی کیلومتر و مساحت ۷۷۷ کیلومتر مربع عقب‌نشینی کرده است؛ در حالی که در بخش شرقی، محدوده دریاچه به طول چهارده کیلومتر و مساحت ۴۹۲ کیلومتر مربع به سوی زمین‌های بیابانی (بیشتر در مجاور شهر زرنج) پیش‌روی داشته

1. Morphologic

است؛ به بیان دیگر، عرصه‌های آبی هامون به زیان بخش ایرانی و به نفع بخش افغانی آن تغییر کرده است (شکل ۴).

شکل ۴ تغییر در عرصه‌های آب‌گیری‌شده هامون بین سال‌های ۱۳۸۴-۱۳۵۵

۵- بحث و تحلیل

تحلیل تصاویر و نقشه‌های تولیدی، تغییر در تراز آبی هامون و در نتیجه آب‌گیری‌نشدن قسمت عمده‌ای از بخش ایرانی هامون را تأیید می‌کند. پس از ژرف‌نگری برای پاسخ به چرایی شکل‌گیری چنین پدیده‌ای، دو عامل اصلی را خواهیم یافت:

الف) تغییر در تراز استاتیکی آب، ناشی از فشار وارد شده از سوی بادهای متداوم و ایجاد خیزاب؛

ب) تغییر در ریخت‌شناسی بستر و افزایش ارتفاع آن.

عامل اول: با توجه به ظرفیت بادخیزی ناحیه، باد می‌تواند از طریق افزایش دینامیکی ارتفاع آب در یک سو و در نتیجه، کاهش ارتفاع استاتیکی آن در سوی مخالف، مؤثر باشد؛ ولی بررسی‌ها مؤید آن است که با توجه به جهت حرکت باد از شمال به جنوب با آزیموت ۳۳۷.۵ درجه (خاک‌باز و همکاران، ۱۳۸۰: ۴۶؛ ایران‌منش و همکاران، ۱۳۸۴: ۲۹) و جایگاه قسمت آب‌گیری‌نشده در هامون هیرمند (جنوب ناحیه)، باد در آب‌گیرشدن نقشی ندارد؛ بلکه تا حدودی می‌تواند در افزایش تراز آبی به نفع این قسمت عمل کند؛ به بیان دیگر، باد در آبیگری بخش‌های جنوبی هامون اثر مثبت دارد. بررسی‌ها قابلیت ایجاد خیزاب به ارتفاع ۱۳۵ سانتیمتر را برای دریاچه هامون تأیید می‌کند (تفرج نوروژ و همکاران، ۱۳۸۲: ۵۶۹).

عامل دوم: تغییر در ریخت‌شناسی بستر از طریق افزایش یا کاهش ارتفاع آن می‌تواند در آب‌گیر بودن یا نبودن هامون مؤثر باشد. پی‌جویی این پدیده به دو صورت ممکن است: یکی اندازه‌گیری ارتفاعی کف و بستر دریاچه با استفاده از ابزارهای دقیق D-GPS در زمان‌های متفاوت، و دیگری بررسی عناصر تغییرنده کف و بستر از طریق پیمایش میدانی. اندازه‌گیری‌های دقیق ارتفاعی و امکان پایش تغییرهای ارتفاعی بستر به علت نبود این داده‌ها در زمان گذشته، میسر نگردید؛ بنابراین، پیمایش میدانی را به عنوان تنها ابزار تعیین علت‌های تغییر در بستر هامون مد نظر قرار دادیم و بر بررسی‌های میدانی دو گزینه احتمال تغییر بستر از طریق حرکت‌های زمین‌ساخت (Uplift & Subsidence) و تغییر به دلیل برداشت و انباشت رسوب‌ها به وسیله باد تأکید کردیم. گزینه اول را به دلیل نبود هرگونه رخنمون ریخت‌شناختی و گزارش تکنونیک، فاقد قوت و کارایی تشخیص دادیم و بیشتر بررسی‌ها را بر پدیده باد و توان آن در تغییر ارتفاع بستر متمرکز کردیم. بدین منظور، بررسی‌های میدانی هم‌عرض با پایش تصاویر، را در جهت مشخص

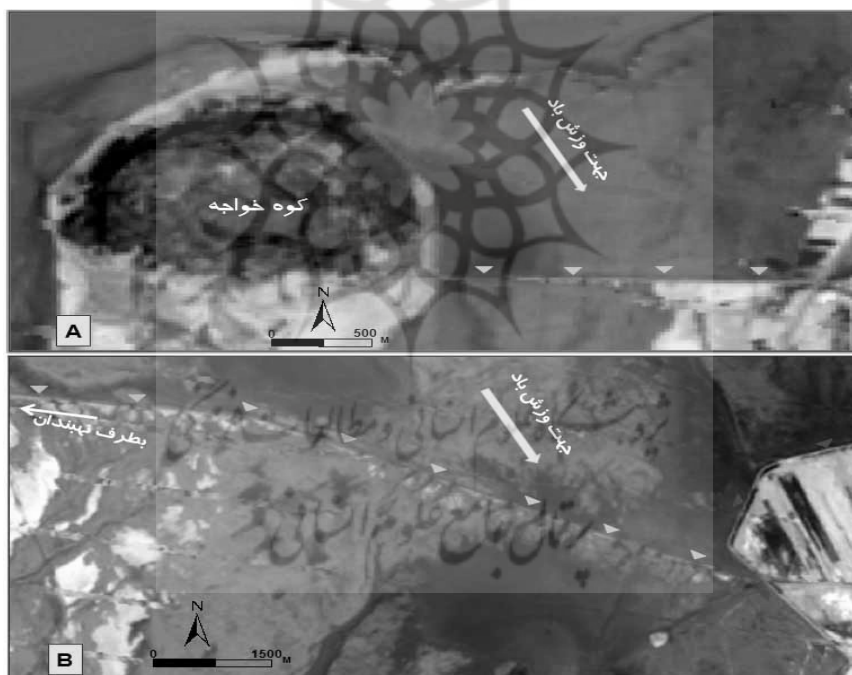

کردن نقاط و نواحی انباشت یا برداشت ماسه بادی و سازوکار انتقال آن مورد تأکید قرار دادیم. تحلیل تصاویر ماهواره‌ای از سنجنده‌های MODIS و ETM+ نشان می‌دهد که طوفان‌های گرد و خاک از بستر شمالی هامون (هامون صابری) سرچشمه می‌گیرد و به سمت جنوب حرکت می‌کند. برپایه این تصاویر، طوفان‌های گرد و خاک ذرها را از کف و بستر خشکیده هامون صابری، به‌ویژه از دلتای شاخه نیاتک در جنوب برمی‌دارد و با آزیموت ۳۳۰ تا ۳۴۰ درجه حرکت می‌کند. با توجه به سمت حرکتی این باده‌ها، ذرها در امتداد هامون هیرمند به سوی جنوب حرکت می‌کنند و می‌توانند در نقاط دارای مانع، بارگذاری و تثبیت شوند. براساس بررسی‌های میدانی، عوامل ذیل در تغییر ریخت‌شناسی بستر از طریق بارگذاری و نشست ماسه در بخش‌هایی از هامون صابری مؤثر است:

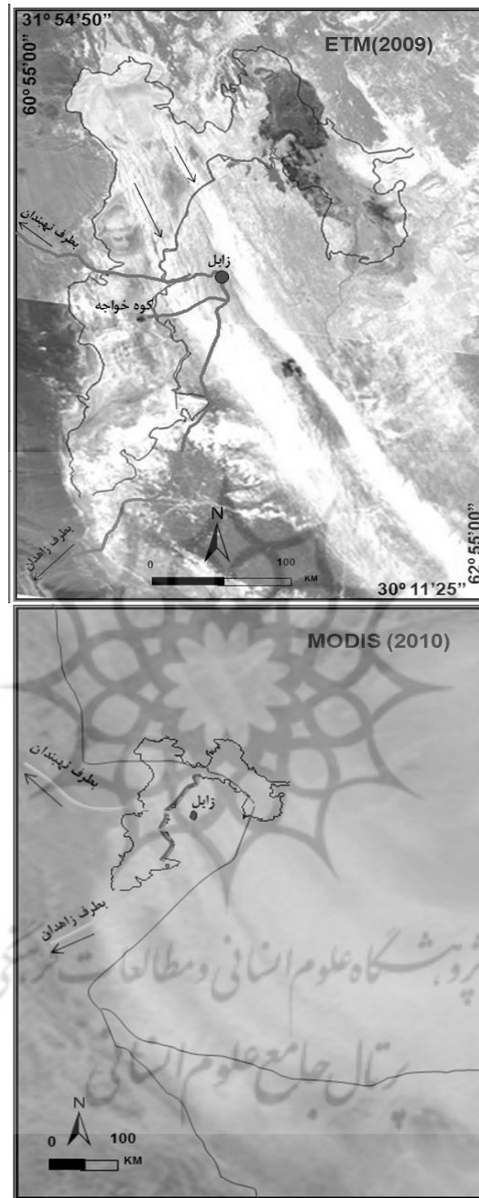
الف) جهت و ارتفاع جاده زایل به کوه خواجه و زایل به نهبندان: این دو جاده با ارتفاع متوسط ۳.۵ متر از بستر و با آزیموت ۱۵ تا ۲۵ درجه در داخل دریاچه احداث شده است. امتداد نسبتاً عمود با جهت حرکت طوفان‌ها و ارتفاع مناسب این دو جاده، امکان انباشت ذره‌های ماسه را در این بخش از دریاچه فراهم آورده است (شکل ۵). افزایش ارتفاع بستر هامون به دلیل انباشت شن و ماسه در امتداد شمالی این دو جاده، سبب ایجاد موانع و در نتیجه، آب‌گیر نشدن دیگر بخش‌های هامون در جنوب شده است. از آنجا که بخش‌های جنوبی هامون هیرمند از طریق آب وارد شده از دو شاخه ایرانی هیرمند (سیستان و نیاتک) و همچنین آب هامون پوزک احیا می‌گردد، موانع یادشده در آب‌گیر نشدن و احیاء این قسمت از هامون، نقشی تعیین‌کننده و محوری دارند. با احداث جاده عمود بر محور طولی دریاچه، ارتباط بخش‌های جنوبی و شمالی عملاً به چند دهانه پل تعبیه‌شده محدود شده، و انباشت رسوب‌ها در مدخل‌های این بناها مانع از انتقال آب به نواحی جنوبی شده است. تصویر ماهواره‌ای با دقت مکانی متوسط نیز به خوبی گویای تأثیر این موانع در انباشت رسوب‌ها و جلوگیری از عبور آب در امتداد محور این دو جاده است (شکل ۵). بدیهی است که واقع شدن چنین پدیده‌ای قبل از ساخت این دو جاده، به دلیل استفاده از دسترسی‌های سنتی امکان‌پذیر نبود. در شیوه سنتی، دسترسی به کوه خواجه از طریق توتن (نوعی قایق محلی) امکان‌پذیر بود و چنین تأثیر نامطلوبی نداشت. مقایسه تصاویر پانورامیک گرفته‌شده در دو دهه گذشته، رویش انبوهی از درختان در بستر دریاچه و نگاهداشت ماسه در پشت این دو جاده را تأیید می‌کند (شکل ۵-C & D).

ب) جهت و ارتفاع جاده زابل به زاهدان: این جاده با آزمون ۴۸ درجه و حداقل ارتفاع پنج متر از کف دریاچه و بارریزی‌های غیراصولی حاصل از ایجاد آن در حاشیه دریاچه، می‌تواند مانعی مرتفع و عمود بر جریان حرکت طوفان‌های گرد و خاک در جنوب هامون هیرمند محسوب گردد؛ هرچند به علت قرارگرفتن این جاده در منتهی‌الیه جنوبی هامون تأثیر آن به تنها بخش کوچکی از محدوده جنوبی هامون هیرمند منحصر است (شکل ۷).

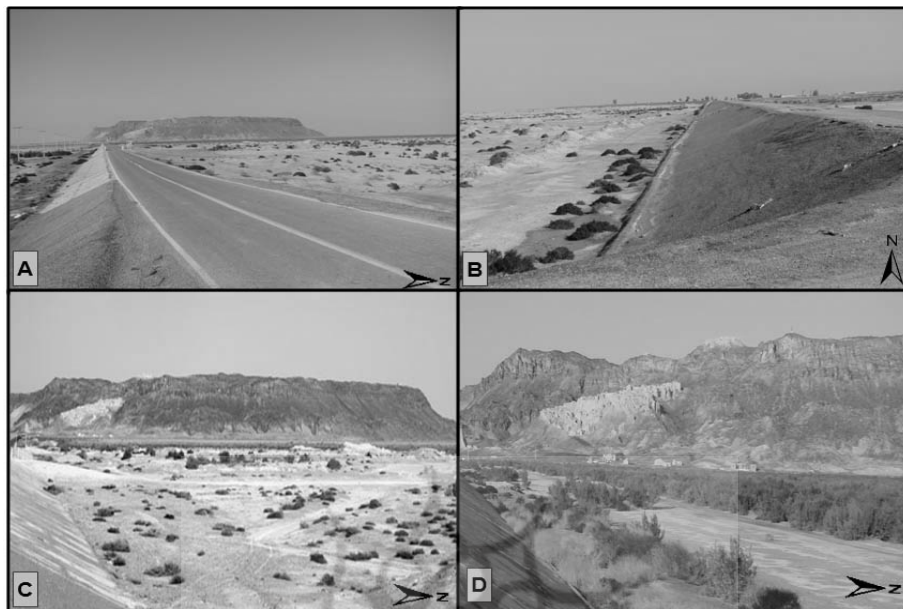
ج) جهت و ارتفاع دیوار ساحلی احداثی: برای کنترل سیلاب‌ها و جلوگیری از هجوم سیل و خیزاب هامون در زمان پرآبی به مزارع، دیوار ساحلی با ارتفاع متوسط چهار متر در امتداد ساحل شرقی هامون هیرمند احداث شده است. این دیوار با توجه به آزمون متفاوت آن، در بیشتر قسمت‌های جنوبی، عمود بر جریان حرکت طوفان‌ها قرار دارد و عامل انباشت ذره‌ها در این قسمت است (شکل ۶ - خطوط قرمز و ۷ B).

شکل ۵ تأثیر جاده زابل کوه خواجه (A) و زابل نهبندان (B) بر روی تصویر ماهواره‌ای Landsat - ETM+
مثلث‌های زرد رنگ، امتداد محور جاده و مثلث‌های قرمز امتداد دیوار ساحلی را نشان می‌دهند.

شکل ۶ پایش طوفان‌های سیستم بر روی تصاویر ماهواره‌ای - تصویر MODIS در ژانویه ۲۰۱۰ و Landsat - ETM+ در ژوئیه ۲۰۰۹. جهت و منشأ طوفان‌ها در ارتباط با دیوار ساحلی (خطوط قرمز) و شبکه جاده ای (خطوط زرد) مد نظر است.

شکل ۷ A جاده زابل به کوه خواجه، B دیوار ساحلی در مجاورت شهرک علی اکبر، C بستر هیرمند ۱۳۸۰، D بستر هامون ۱۳۸۸

آب‌گیری عرصه‌های افزوده شده به هامون (محدوده‌های آبی رنگ در شکل ۴) نیز متأثر از نیروی باد است. الگوی توزیعی این عرصه‌ها، انطباق آنها را با دلتای شاخه نیاتک در شمال و پریان در شرق تأیید می‌کند. وجود رسوبات ریزبافت، این نواحی را به کانون مناسبی برای برداشت ذره‌ها به وسیله باد تبدیل کرده و در نتیجه، تغییر بستر، کاهش ارتفاع و آب‌گیری آن را به دنبال داشته است (تصویر ETM در شکل ۶، انطباق منشأ ذرات طوفان‌ها را با دلتای شاخه نیاتک و سیستان نشان می‌دهد).

۶- نتیجه‌گیری

تصاویر و داده‌های حاصل از و تحلیل آنها، تغییر در تراز آبی هامون از طریق تغییر در ارتفاع بستر متأثر از انباشت رسوبات حمل شده به وسیله باد را تأیید می‌کنند. تغییر در تراز آبی هامون، پیامدهای ناگواری همچون آب‌گیری نشدن بخش زیادی از هامون هیرمند را-

که به صورت کامل در ایران واقع شده- به دنبال داشته است. این مسئله چرخه گسترده‌ای از ناملایمات زیست محیطی را برای ناحیه سیستان همراه دارد. از جمله این ناملایمات می‌توان موارد ذیل را نام برد: حذف اکوسیستم تالابی، افزایش طوفان‌های پرخطر گرد و خاک، افزایش توان باد در انتقال ذره‌های نمکی از کف خشکیده دریاچه، افزایش بیماری‌های تنفسی و ریوی، حذف کارکردهای اقتصادی هامون و رواج مشاغل غیررسمی و غیرقانونی و

بررسی‌ها تأثیر منفی برخی اقدام‌های عمرانی، از جمله احداث دیوار ساحلی و ایجاد جاده دسترسی از میانه هامون را بر اکوسیستم بسیار شکننده این عرصه آبی پرارزش و ایجاد بحران جدی برای آن تأیید می‌کنند. این مسئله قبل از هرچیز، بررسی‌های افزون‌تر در جهت تعدیل اثرهای منفی زیست محیطی اقدام‌های صورت گرفته از طریق تعریف و اجرای طرح‌های خاص پژوهشی و همچنین توجه افزون‌تر به اکوسیستم هامون در اقدام‌های بعدی را ضرورت بخشیده است.

۷- منابع

- افشارسیستانی، ایرج (۱۳۶۸). «دریاچه هامون، بزرگ‌ترین دریاچه آب شیرین فلات ایران». *مجله رشد آموزش جغرافیا*. س ۵، ش ۱۷.
- ایران‌منش، فاضل، محمود عرب خدردی و مجتبی اکرام (۱۳۸۴). «بررسی مناطق برداشت ذرات گرد و غبار و ویژگی‌های انتشار آنها در طوفان‌های منطقه سیستان با استفاده از پردازش تصاویر ماهواره‌ای». *مجله پژوهش و سازندگی*، ش ۶۷.
- بریمانی، فرامرز (۱۳۸۰)، *تنگناهای توسعه روستایی سیستان*، پایان‌نامه دوره دکتری، دانشگاه شهید بهشتی.
- پاپلی یزدی، محمدحسین و عباس جلالی، (۱۳۷۴). «هیرمند/ هیلمند/ هلمند رود». *فصلنامه تحقیقات جغرافیایی*. ش ۳۷، صص ۱۰۹-۱۲۰.

- پورکرمانی، محسن و محمدجعفر زمردیان (۱۳۶۷). «بحشی پیرامون ژئومورفولوژی سیستان و بلوچستان». *فصلنامه تحقیقات جغرافیایی*. ش ۹.
- تفرج نورو، علی، مسعود تجریشی، احمد ابریشم‌چی و بهناز خاکباز (۱۳۸۲). «بررسی تراز بیشینه سطح آب دریاچه هامون هیرمند و مدل قابلیت اعتماد دینامیک سیل بند آن». مقاله ارائه‌شده در *ششمین کنفرانس مهندسی عمران ICCE 2003* دانشگاه اصفهان.
- خاکباز، بهناز، مسعود تجریشی و احمد ابریشم‌چی (۱۳۸۰). «تحلیل ریسک و قابلیت اعتماد روگذری سیل بند رودخانه ناشی از باد». *سومین کنفرانس هیدرولیک ایران*. تهران. صص ۴۴۵ - ۴۵۳.
- لشکری‌پور، غلامرضا و محمد غفوری (۱۳۸۴). «فرسایش و پیشروی رودخانه شيله و نابودی دریاچه هامون». *فصلنامه تحقیقات جغرافیایی*. ش ۴۹.
- لشکری‌پور، غلامرضا و محمد غفوری (۱۳۷۸). «پروژه تثبیت رودخانه هیرمند در منطقه سیستان و پیامدهای آن». مقاله ارائه‌شده در *اولین کنفرانس زمین‌شناسی مهندسی و محیط زیست*.
- سعادت‌خواه، ناصر، مسعود تجریشی، احمد ابریشم‌چی (۱۳۸۲). «اصلاح و واسنجی مدل CRLE در مناطق با جریان همرفت شدید. مطالعه موردی: مخازن چاه نیمه». *ششمین کنفرانس مهندسی عمران*. اصفهان.
- ضیا توانا، محمدحسن (۱۳۷۱). «ویژگی‌های طبیعی چاله‌نشینان». *جشن‌نامه دکتر محمدحسن کنچی*. به اهتمام ایرانپور جزنی، انتشارات گیتاشناسی.
- کهرم، اسماعیل و انوشیروان نجفی (۱۳۷۹). *فوائد تالاب‌ها*. تهران: دایره سبز.
- عمرانی، محمد و عبدالکریم اسماعیلی (۱۳۸۵). «استفاده از سه روش پیش‌بینی در ارزیابی تأثیر خشک‌سالی بر صید از دریاچه هامون». *فصلنامه توسعه روستایی*. س ۹، ش ۲.

- نوری، غلامرضا (۱۳۸۶). *تالاب هامون امید سیستان*. طرح پژوهشی سازمان حفاظت محیط زیست استان سیستان و بلوچستان.
- نوری، غلامرضا (۱۳۷۵). «زمین شناسی و قدمت دریاچه هامون». *ماهنامه آبریزان*. س ۶. ش ۲.
- ولایتی، سعدالله و غلامرضا میری (۱۳۸۵). «بررسی مسائل زیست محیطی هامون» *مجله پژوهش های جغرافیایی*. ش ۵۶.
- Dahmardeh, M, S Yazdani and .E Piri (2009). "The Socio-Economic Effects of Hamoon Lake in Sistan Region of Iran". *Journal of Food, Agriculture & Environment*. Vol.7.
- Jamalizadeh M.R., A., Moghaddamnia, J Piri, V. Arbabi, M. Homayounifar and A Shahryari,. (2008). "Dust Storm Prediction Using ANNs Technique - A Case Study: Zabol City". World Academy of Science, Engineering and Technology. 43.
- Mansoori, J. (1994). *The Hamoun Wildlife Refuge, Max Kasperek Verlag*. Heidelberg Publisher.53p
- Meijer. K (2006). "Integrated Water Resources Management for the Sistan Closed Inland Delta, Iran". *Project Report, by ITC, The Netherland and IWRM*. (Integrated Water Resources Management). Iran, Version 1.2.
- Miri .A, H Ahmadi, A. Ghanbari, A. Moghaddamnia (2007). "Dust Storms Impacts on Air Pollution and Public Health under Hot and Dry Climate". *International Journal of Energy and Environment*. Issue 2. Volume 1.

- Rezvani Gilkolaei, Sohrab (2007). "Aquaculture Development in Sistan-Baluchistan." Project Financed by Italian Cooperation. Italian Ministry of Foreign Affairs. 17 pages.
- UNEP (United Nations Environment Programme). (2006). "History of Environmental Change in the Sistan Basin". Nairobi Kenya.

